

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 101

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 februarie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI
Decizia nr. 254 din 5 decembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală....	1-3	244.	— Hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii.....
Decizia nr. 273 din 20 decembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 ¹ din Codul penal	3-5		5-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 254

din 5 decembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

punerea în mișcare a acțiunii penale la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 22 din Constituție, deoarece nu sunt încălcate nici principiul egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și nici dreptul la viață și la integritate fizică și psihică al inculpatului, autor al excepției. Se mai arată că textul de lege criticat nu conține dispoziții discriminatorii sau de natură să lezeze principiile și drepturile constituționale invocate ca temei al excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:
Prin Încheierea din 12 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 980/2000, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Valentin Bolocan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, care prevăd că punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o astfel

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Bolocan în Dosarul nr. 980/2000 al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, precum și a părților: Curierul Național și Maria Teodosiu, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, referitoare la

de plângere, sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 22 din Constituție conform cărora integritatea fizică și psihică a persoanei este garantată. Sub acest din urmă aspect se invocă faptul că o dată cu pornirea procesului penal, la plângerea prealabilă a persoanei vătămate persoana reclamată devine inculpat. Or, arată autorul excepției, nu este drept ca în anumite cazuri să se efectueze acte de urmărire penală înainte de trimiterea în judecată, iar în alte cazuri să se procedeze în mod diferit.

Judecătoria Sectorului 5 București, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală este neîntemeiată, arătând că prin instituirea procedurii plângerii prealabile nu se creează privilegii pentru persoana vătămată și nu se fac diferențieri în funcție de calitatea persoanelor, astfel că nu se încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. De asemenea, se mai arată că prin atribuirea calității de „*inculpat*” unei persoane nu se încalcă dreptul acesteia la integritate psihică, prevăzut la art. 22 din Constituție, deoarece, potrivit art. 23 din Codul de procedură penală, „*inculpat*” se numește persoana împotriva căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală și este parte în procesul penal. Susținerea inculpatului, în sensul că se încalcă egalitatea în drepturi și integritatea psihică, dacă făptuitorul devine inculpat în urma plângerii prealabile a persoanei vătămate, iar nu prin rechizitoriul procurorului, este neîntemeiată. De asemenea, instanța arată că egalitatea în drepturi nu înseamnă uniformitate și nu este contrară principiului egalității consacrat în art. 16 din Constituție, care nu se opune la instituirea unor reguli speciale, atâta timp cât acestea asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția nu este întemeiată, întrucât dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală nu creează privilegii sau discriminări, astfel că nu pot fi considerate ca fiind contrare art. 16 alin. (1) din Constituție. În continuare se arată că principiul egalității nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele: Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară astfel de plângere.*”

Textele constituționale, invocate de autorul excepției ca fiind încălcate, sunt:

— art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

— art. 22: „*(1) Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*”

(2) *Nimeni nu poate fi supus torturii și nici unui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant.*

(3) *Pedeapsa cu moartea este interzisă.*”

Curtea observă că, deși autorul excepției invocă întregul text al art. 22 din Constituție, din examinarea cererii prin care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate rezultă că în realitate au fost avute în vedere numai prevederile alin. (1) al art. 22 din Constituție.

Autorul excepției consideră că este neconstituțională instituția plângerii prealabile, condiție necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, deoarece persoana împotriva căreia se formulează o astfel de plângere devine automat inculpat; or, consideră autorul excepției, nu este drept ca în anumite cazuri să se efectueze acte de urmărire penală înainte de trimiterea în judecată, iar în alte cazuri să se procedeze în mod diferit.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea constată că nu poate fi reținută nici una dintre criticile formulate, pentru următoarele considerente:

Condiționarea punerii în mișcare a acțiunii penale de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate reprezintă o excepție de la regula generală a oficialității procesului penal, înscrisă în art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală. Situațiile în care este necesară plângerea prealabilă se împart în două categorii: în cazul anumitor infracțiuni, prevăzute expres și limitativ de lege, plângerea prealabilă se depune direct la instanța de judecată, iar în cazul altor infracțiuni, determinate, de asemenea, prin lege, plângerea trebuie adresată organului de cercetare penală sau procurorului competent, sesizarea instanței urmând să se facă prin rechizitoriul procurorului. Potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”. Așa fiind, stabilirea infracțiunilor în cazul cărora este necesară plângerea prealabilă, a acelorora în care trebuie efectuată urmărirea penală, precum și a acelorora în cazul cărora sesizarea instanței de judecată se face prin plângerea prealabilă directă a persoanei vătămate este lăsată de Constituție la libera opțiune a legiuitorului.

Curtea observă că în orice proces penal, începând din momentul declanșării sale (începerea urmăririi penale sau sesizarea instanței de judecată), sunt implicate diferite părți: învinuit, inculpat, parte vătămată, parte civilă, parte responsabilă civilmente — părți care au drepturi și obligații egale. Norma procedurală penală criticată nu prevede privilegii sau îngrijiri ale exercitării drepturilor procesuale pentru nici una dintre părțile procesului penal, iar distincțiile făcute între calitatea părților nu înseamnă nici privilegii și nici discriminări.

Calitatea procesuală de inculpat este definită la art. 23 din Codul de procedură penală, potrivit căruia: „*Persoana împotriva căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală este parte în procesul penal și se numește inculpat.*” Această calitate de inculpat nu reprezintă o prejudecare a cauzei și nu răstoarnă prezumția de nevinovăție prevăzută la art. 23 alin. (8) din Constituție, conform căruia „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*”. De asemenea, nu sunt prejudiciate interesele legitime ale persoanei inculpate, care, la fel ca și oricare parte din procesul penal, își poate exercita dreptul la apărare și poate solicita administrarea oricăror probe legale pentru combaterea susținerilor formulate în acuzare. În vederea apărării împotriva unor inculpări vădit nefondate sau tendențioase inculpatul are la dispoziție și mijloace de drept penal, având posibilitatea să se adreseze organelor de urmărire penală în vederea tragerii la răspundere penală a celor care l-au reclamat, pentru săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă, prevăzută la art. 259 din Codul penal.

Curtea constată, de asemenea, că art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală nu contravine nici prevederilor art. 22 alin. (1) din Constituție referitoare la garantarea dreptului la viață, precum și a dreptului la integritate fizică și psihică ale persoanei, deoarece, în mod evident, acest text nu conține dispoziții de natură să aducă atingere acestor drepturi fundamentale ale omului, obiectul reglementării sale constituindu-l doar procedura de punere în mișcare a acțiunii penale numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o astfel de plângere.

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, statuând că acest text este constituțional (de exemplu, prin Decizia nr. 161 din 21 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 23 octombrie 2000, și prin Decizia nr. 197 din 12 octombrie 2000, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 1 noiembrie 2000).

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine modificarea acestei jurisprudențe, urmează ca excepția să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Bolocan în Dosarul nr. 980/2000 al Judecătorei Sectorului 5 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 273

din 20 decembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168¹ din Codul penal

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168¹ din Codul penal, excepție ridicată de Corneliu Vadim Tudor în Dosarul nr. 3.003/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 19 decembrie 2000 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 20 decembrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.003/1999, **Curtea Supremă de Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 168¹ din Codul penal**, excepție ridicată de Corneliu Vadim Tudor într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. 168¹ din Codul penal „reprezintă un atentat grav la libertatea de exprimare garantată de Constituție prin prevederile art. 30”; textul de lege criticat „este formulat într-o manieră imprecisă, vagă și ambiguă”, astfel încât, dacă din conținutul acestuia se elimină cuvintele „false” sau „falsificate”, prevederile sale pot fi aplicate oricărei comunicări de date sau informații prin presă; textul nu precizează dacă falsul trebuie comis sau nu de autorul comunicării și nu face nici o diferențiere între fapte și judecăți de valoare; nu distinge între buna-credință și reaua-credință; formula „de natură a aduce atingere” este foarte greu de concretizat. Se mai arată că art. 168¹ din Codul penal contravine prevederilor art. 31 din Constituție, prin aceea că îngrădirile aduse libertății de

exprimare încalcă dreptul la orice informație de interes public, iar rolul presei este tocmai de a transmite cât mai operativ aceste informații. Se apreciază că ziaristul nu poate verifica autenticitatea informațiilor, iar din teama de a nu fi tras la răspundere ulterior pentru publicarea unor informații false nu își mai îndeplinește rolul specific. Singurele îngrădiri admise de textul constituțional vizează protejarea tinerilor și a siguranței naționale. Se mai susține că informațiile de interes public trebuie comunicate fără întârziere și fără verificarea autenticității lor, pentru a asigura exercițiul dreptului de acces la orice informație de interes public, drept prevăzut de Constituție.

Curtea Supremă de Justiție — Secția penală, exprimându-și opinia, apreciază că „față de importanța deosebită a valorilor sociale ocrotite prin textul de lege analizat și de împrejurarea că sunt incriminați numai făptuitorii care, cu intenție, comunică informații despre al căror conținut cunosc că este fals, în scopul creării unei stări de pericol”, excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată nu este întemeiată, întrucât art. 168¹ din Codul penal nu încalcă nici prevederile art. 30 și nici ale art. 31 din Constituție. Astfel se arată că art. 30 alin. (1) din Constituție „face referire la libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor și credințelor de orice fel care, într-un mod sau altul, implică judecăți de valoare, pe când textul legal atacat face referire la date, știri sau informații, deci la elemente concrete, obiective, care nu fac obiectul aprecierii persoanei care le transmite”. În consecință, se consideră că acest text constituțional „nu poate fi interpretat în sensul că ar permite comunicarea de date sau informații false”. În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 31, se arată că, potrivit alin. (1) al acestui articol, „Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit”, iar

conform alin. (4) al aceluiași articol, „*Mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice*“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 168¹ din Codul penal, al căror conținut este următorul: „*Comunicarea sau răspândirea, prin orice mijloace, de știri, date sau informații false ori de documente falsificate, dacă fapta este de natură să aducă atingere siguranței statului sau relațiilor internaționale ale României, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.*“

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că acest text de lege contravine art. 30 și 31 din Constituție, care prevăd:

— Art. 30: „(1) *Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public sunt inviolabile.*

(2) *Cenzura de orice fel este interzisă.*

(3) *Libertatea presei implică și libertatea de a înființa publicații.*

(4) *Nici o publicație nu poate fi suprimată.*

(5) *Legea poate impune mijloacelor de comunicare în masă obligația de a face publică sursa finanțării.*

(6) *Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.*

(7) *Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.*

(8) *Răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștință publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii. Delictele de presă se stabilesc prin lege.*“

— Art. 31: „(1) *Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.*

(2) *Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.*

(3) *Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a tinerilor sau siguranța națională.*

(4) *Mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice.*

(5) *Serviciile publice de radio și de televiziune sunt autonome. Ele trebuie să garanteze grupurilor sociale și politice importante exercitarea dreptului la antenă. Organizarea acestor servicii și controlul parlamentar asupra activității lor se reglementează prin lege organică.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

I. Cu privire la susținerea referitoare la încălcarea prin textul de lege criticat a art. 30 din Constituție, Curtea reține că dispozițiile art. 168¹ din Codul penal nu contravin sub nici un aspect libertății de exprimare consacrate de prevederile constituționale menționate. Dispozițiile art. 30 din Constituție prevăd libertatea persoanei de a-și exprima gândurile, opiniile sau credințele, precum și modalitățile de exprimare a acestora, fără nici o îngrădire, dar cu respectarea cerinței înscrise la alin. (6) al aceluiași articol,

și anume „[...] *de a nu prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*“.

Conținutul infracțiunii reglementate de art. 168¹ din Codul penal privește „[...] *comunicarea sau răspândirea, prin orice mijloace, de știri, date sau informații false ori de documente falsificate [...]*“, iar nu libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor ori a credințelor sau răspândirea acestora prin orice mijloc de comunicare, astfel încât Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 30 din Constituție nu sunt incidente în cauză. Așa fiind, Curtea urmează să respingă această critică de neconstituționalitate.

II. Susținând neconstituționalitatea art. 168¹ din Codul penal, autorul excepției invocă și încălcarea art. 31 din Constituție privind dreptul persoanei la informație. Curtea Constituțională constată că dispozițiile acestui text legal, referitoare la „*comunicarea sau răspândirea, prin orice mijloace, de știri, date sau informații false ori de documente falsificate [...]*“, trebuie examinate în lumina garanției prevăzute la alin. (1) al art. 31 din Constituție, care stabilește că „*Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit*“. Acest text constituțional, garantând dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public, are în vedere informațiile autentice, conforme cu realitatea. Comunicarea sau răspândirea de știri, date sau informații false ori de documente falsificate prejudiciază persoana în promovarea și apărarea intereselor sale legitime. Tocmai de aceea alin. (2) și (4) ale art. 31 din Constituție prevăd obligația autorităților publice, precum și a mijloacelor de informare în masă de a asigura „*informarea corectă a opiniei publice*“.

Este adevărat că unul dintre principalele mijloace prin care informațiile ajung la cunoștința persoanelor îl constituie presa scrisă și cea audiovizuală. Cu toate acestea Curtea reține că dispozițiile art. 168¹ din Codul penal nu au în vedere, în mod exclusiv, presa, ci orice mijloace de comunicare sau de răspândire a informațiilor. Prin urmare, acest text de lege nu îngreșește, nici direct și nici indirect, libertatea presei. Legea penală nu sancționează comunicarea sau răspândirea de date ori informații doar pentru simplul motiv că nu s-a confirmat veridicitatea acestora, ci are în vedere datele sau informațiile false, precum și documentele falsificate. Chiar și în cazul îndeplinirii acestei din urmă condiții, art. 168¹ din Codul penal stabilește că este necesar ca fapta de a comunica sau de a răspândi „*știri, date sau informații false ori documente falsificate*“ să fi fost „*de natură să aducă atingere siguranței statului sau relațiilor internaționale ale României*“.

Contrar susținerilor autorului excepției textul de lege criticat nu constituie nici o amenințare la adresa ziariștilor, în sensul că aceștia ar putea fi trași la răspundere penală pentru publicarea unor date, informații ori documente a căror autenticitate nu au avut posibilitatea să o cunoască. Aceasta deoarece, sub aspectul laturii subiective, vinovăția, ca element constitutiv al infracțiunii, nu se poate manifesta, în cazul faptei incriminate prin art. 168¹ din Codul penal, decât în forma intenției, definită astfel la art. 19 alin. 1 pct. 1 din Codul penal: „*Fapta este săvârșită cu intenție când infractorul:*

a) *prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte;*

b) *prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui.*“

Rezultă deci că, pentru a fi trasă la răspundere penală în temeiul dispozițiilor art. 168¹ din Codul penal, fapta persoanei care a comunicat ori a răspândit date sau informații false ori documente falsificate trebuie să fie de natură „*să aducă atingere siguranței statului sau relațiilor internaționale ale României*“, iar autorul faptei să urmărească sau, cel puțin, să accepte în mod conștient posibilitatea producerii acestor urmări. Dovada existenței acestor elemente ale vinovăției incumbă celui care formulează acuzaarea, iar persoana acuzată poate uza de toate mijloacele legale de apărare pentru a combate învinuirile ce i se aduc. Aceste aspecte nu reprezintă însă probleme de constituționalitate și, în consecință, nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168¹ din Codul penal, excepție ridicată de Corneliu Vadim Tudor în Dosarul nr. 3.003/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

**pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 133/1999
privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea
și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 297/2000 pentru completarea Legii nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul pentru întreprinderile
mici și mijlocii și cooperatie,

Ion Taban,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Mihai Nicolae Tănăsescu

Ministrul dezvoltării și prognozei,

Gheorghe Romeo Leonard Cazan

Ministrul administrației publice,

Octav Cozmâncă

București, 15 februarie 2001.
Nr. 244.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

**de aplicare a Legii nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați
pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii**

Legea nr. 133/1999:

Art. 1. — (1) Prezenta lege reglementează stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii.

(2) Prevederile cuprinse în prezentul act normativ se aplică și întreprinzătorilor autorizați prin Decretul-lege nr. 54/1990, precum și asociațiilor familiale.

Art. 2. — În sensul prezentei legi, *întreprinzătorul* este o persoană fizică autorizată sau o persoană juridică care, în mod individual sau în asociere cu alte persoane fizice autorizate sau cu

persoane juridice, organizează o societate comercială, denumită în continuare *întreprindere*, în vederea desfășurării unor fapte și acte de comerț conform prevederilor art. 3.

Art. 3. — Prin *întreprindere* se înțelege orice formă de organizare a unei activități economice, autonomă patrimonial și autorizată potrivit legilor în vigoare să facă acte și fapte de comerț, în scopul obținerii de profit prin realizarea de bunuri materiale, respectiv prestări de servicii, din vânzarea acestora pe piață, în condiții de concurență.

Art. 4. — (1) Întreprinderile mici și mijlocii care își desfășoară activitatea în sfera producției de bunuri materiale și servicii se definesc, în funcție de numărul mediu scriptic anual de personal, după cum urmează:

- a) până la 9 salariați — *microîntreprinderi*;
- b) între 10 și 49 de salariați — *întreprinderi mici*;
- c) între 50 și 249 de salariați — *întreprinderi mijlocii*.

(2) Nu se încadrează în prevederile prezentei legi societățile bancare, societățile de asigurare și reasigurare, societățile de administrare a fondurilor financiare de investiții, societățile de valori mobiliare și societățile cu activitate exclusivă de comerț exterior.

(3) Nu beneficiază de prevederile prezentei legi societățile comerciale care au ca acționar sau asociat persoane juridice care îndeplinesc cumulativ următoarele două condiții:

- a) au peste 250 de angajați;
- b) dețin peste 25% din capitalul social.

(4) Beneficiază de prevederile prezentei legi întreprinderile mici și mijlocii care realizează o cifră de afaceri anuală echivalentă cu până la 8 milioane euro.

Norme metodologice:

1. Sunt considerate producătoare de bunuri materiale și/sau prestatoare de servicii întreprinderile mici și mijlocii care desfășoară activități de această natură, în conformitate cu Clasificarea activităților din economia națională — CAEN, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997, cu excepția jocurilor de noroc.

2. Nu intră sub incidența acestor prevederi persoanele fizice și juridice a căror activitate principală o reprezintă cumpărarea și revânzarea de produse sau închirierea de bunuri mobile sau imobile.

Legea nr. 133/1999:

Art. 5. — (1) Dovada numărului mediu scriptic anual se eliberează de către Camera de muncă, pe baza numărului mediu scriptic raportat în anul anterior, și este valabilă pentru întregul an în curs.

(2) În cazul întreprinderilor înființate în anul în curs se va lua în calcul perioada cuprinsă între data înființării și data eliberării respectivei dovezi.

(3) Camera de muncă va elibera dovada prevăzută la alin. (1) în maximum 5 zile lucrătoare de la data solicitării.

(4) Dovada pentru nivelul cifrei de afaceri se eliberează de către administrația financiară, în baza hotărârii Guvernului.

Norme metodologice:

3. Întreprinderile atestă că se încadrează în categoria întreprinderilor mici și mijlocii cumulativ, prin:

a) dovada privind numărul mediu scriptic anual de salariați, eliberată în condițiile legii de către Camera de muncă în a cărei rază teritorială activează întreprinderea respectivă, pe baza numărului mediu scriptic raportat în anul anterior;

b) dovada privind cifra de afaceri anuală, eliberată de administrația financiară în a cărei rază teritorială activează întreprinderea respectivă, pe baza datelor din bilanțul contabil al ultimului an fiscal încheiat.

4. Administrația financiară eliberează dovada prevăzută la pct. 3 în maximum 5 zile lucrătoare de la data solicitării.

5. În cazul întreprinderilor mici și mijlocii înființate în anul în curs se va lua în calcul perioada cuprinsă între data înființării și data eliberării respectivei dovezi, pe baza declarației pe propria răspundere a reprezentantului legal al acestora.

6. Pentru dovada privind cifra de afaceri se utilizează cursul de schimb al monedei euro din data de 31 decembrie a anului anterior, comunicat de Banca Națională a României.

Legea nr. 133/1999, cu completările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 297/2000:

Art. 14¹. — (1) Guvernul, ministerele și celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și autoritățile publice locale trebuie să asigure creșterea ponderii întreprinderilor mici și mijlocii în valoarea contractelor de achiziții publice de bunuri materiale, lucrări și servicii, urmărind ca această

pondere să atingă un nivel comparabil cu contribuția acestora la realizarea produsului intern brut.

(2) Întreprinderile mici și mijlocii beneficiază de reduceri cu 50% pentru criteriile legate de cifra de afaceri și garanțiile cerute în achizițiile publice de bunuri materiale, lucrări și servicii.

(3) Instituțiile publice, societățile comerciale și companiile naționale cu capital majoritar de stat, precum și regiile autonome au obligația să organizeze prima licitație doar pentru întreprinderile mici și mijlocii, după cum urmează:

a) cererile de ofertă pentru procurări de materiale care nu depășesc 500.000.000 lei;

b) cererile de ofertă pentru procurări de echipamente care nu depășesc 1.000.000.000 lei;

c) cererile de ofertă pentru reparații care nu depășesc 2.000.000.000 lei;

d) cererile de ofertă pentru construcții care nu depășesc 3.000.000.000 lei.

Norme metodologice:

7. Instituțiile publice, societățile comerciale și companiile naționale cu capital majoritar de stat, precum și regiile autonome au obligația, în cazul achizițiilor a căror valoare stabilită este sub cuantumul prevăzut de Legea nr. 133/1999, să organizeze o primă licitație cu participarea exclusivă a întreprinderilor mici și mijlocii, furnizoare de bunuri materiale, lucrări sau servicii.

8. La licitațiile organizate pentru achizițiile publice de bunuri materiale, lucrări sau servicii participă întreprinderile mici și mijlocii care dovedesc că întrunesc condițiile de calificare cerute de persoana juridică achizitoare, prin caietul de sarcini și în conformitate cu legislația în vigoare.

9. Pot participa la această licitație pentru achizițiile publice de bunuri materiale, lucrări sau servicii întreprinderile mici și mijlocii care au îndeplinit obligațiile de plată a impozitelor, taxelor și a contribuției pentru asigurările sociale de stat.

10. Procedura care se aplică în cadrul achizițiilor publice de bunuri materiale, lucrări sau servicii, organizate doar pentru întreprinderile mici și mijlocii, este cea prevăzută de actele normative în vigoare privind organizarea, desfășurarea și adjudecarea licitațiilor de achiziții publice.

11. Întreprinderile mici și mijlocii beneficiază de reduceri cu 50% pentru criteriile legate de cifra de afaceri și garanțiile stabilite în caietul de sarcini.

12. În cadrul examinării și evaluării ofertelor, în sistemul de evaluare adoptat ponderea prețului ofertei trebuie să fie de cel puțin 70% din numărul total de puncte acordate.

Legea nr. 133/1999, cu completările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 297/2000:

Art. 14¹. — (4) În situația neadjudecării licitației de către întreprinderile mici și mijlocii se va organiza o altă licitație cu acces liber, conform reglementărilor în vigoare.

Norme metodologice:

13. În cazul în care prima procedură de achiziție nu se poate finaliza prin încheierea unui contract, comisia de licitație organizează o altă licitație cu acces liber, cu respectarea caietului de sarcini inițial, întreprinderile mici și mijlocii beneficiind de reduceri cu 50% pentru criteriile legate de cifra de afaceri și garanții, și în conformitate cu reglementările în vigoare din domeniul achizițiilor publice.

Legea nr. 133/1999, cu completările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 297/2000:

Art. 21¹. — Întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și care se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești sau străine.

Norme metodologice:

14. Scutirile de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii, se acordă de către birourile vamale, pe baza unei declarații pe propria răspundere semnate de reprezentantul legal al

întreprinderii mici sau mijlocii, în forma prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, cu condiția ca întreprinzătorul să fi obținut avizul Ministerului Industriei și Resurselor.

15. Prin declarația pe propria răspundere se atestă că aceste importuri sunt destinate exclusiv dezvoltării activităților proprii de producție și servicii. Declarația pe propria răspundere se întocmește în 3 exemplare originale, dintre care un exemplar se depune la biroul vamal la care se face declarația vamală de import, un exemplar se depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială își are sediul social declarat cu ocazia autorizării și înregistrării întreprinderii mici sau mijlocii, iar al treilea exemplar se păstrează la documentele financiar-contabile ale întreprinderii mici sau mijlocii.

16. Ministerul Industriei și Resurselor eliberează avizul, la cererea reprezentanților legali ai întreprinderilor mici și mijlocii, în termen de maximum 10 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii.

17. Reprezentanții legali ai întreprinderilor mici sau mijlocii, în condițiile prevăzute la pct. 14, își asumă întreaga răspundere privind corecta declarare a scopului pentru care se realizează importurile. Declarațiile nereale atrag răspunderea civilă sau penală, după caz.

18. Bunurile importate de întreprinderile mici și mijlocii, scutite de la plata taxelor vamale, sunt scutite implicit și de la plata taxei pe valoarea adăugată, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată, cu modificările ulterioare.

19. La schimbarea destinației bunurilor importate scutite de la plata taxelor vamale întreprinderile mici și mijlocii sunt obligate să îndeplinească formalitățile legale privind importul bunurilor și să achite drepturile de import. În acest caz valoarea în vamă se calculează la cursul de schimb valutar valabil în ziua constatării schimbării destinației bunurilor în cauză.

20. În condițiile prevăzute la pct. 14 prevederile privind scuti-rile de la plata taxelor vamale se aplică numai bunurilor care se regăsesc în cap. 84, 85 și 87 din Tariful vamal de import al României, cu excepția autoturismelor pentru al căror import se aplică taxe vamale.

21. Beneficiază de scuti-rile de la plata taxelor vamale și întreprinzătorii autorizați prin Decretul-lege nr. 54/1990 privind organizarea și desfășurarea unor activități economice pe baza liberei inițiative, precum și asociațiile familiale.

Legea nr. 133/1999, cu completările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 297/2000:

Art. 21². — Cota-parte din profitul brut reinvestit de către întreprinderile mici și mijlocii nu se impozitează.

Norme metodologice:

22. Impozitul aferent profitului reinvestit se calculează potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

23. Suma maximă asupra căreia se calculează scutirea este reprezentată de soldul creditor al contului de profit și pierderi.

24. Profitul brut reinvestit reprezintă sumele utilizate pentru efectuarea de investiții în active corporale și necorporale, aferente obiectului de activitate, de natura celor reglementate prin Legea nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale sau necorporale, republicată, cu modificările ulterioare, exclusiv cele care au alte surse de finanțare decât profitul brut, cum sunt credite, împrumuturi nerambursabile sau civile.

25. Sumele utilizate pentru efectuarea de investiții sunt înregistrate la rubrica „Alte sume deductibile în limitele prevăzute de legislația în vigoare”, la calculul profitului impozabil și al impozitului pe profit, din Declarația privind impozitul pe profit. În situația în care se realizează pierdere ca urmare a aplicării facilității, aceasta nu se recuperează în următorii 5 ani, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 70/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

26. Intră sub incidența prevederilor prezentelor norme metodologice și achiziționarea de mijloace fixe în regim de leasing financiar.

27. Pentru investițiile care se realizează pe parcursul mai multor luni sau în ani fiscali consecutivi scutirea de impozit pe profit se acordă proporțional cu valoarea lucrărilor realizate efectiv în baza unei situații parțiale de lucrări.

28. Investițiile pentru care s-a acordat scutire de impozit pe profit vor rămâne în patrimoniu cel puțin o perioadă egală cu jumătate din durata de funcționare a acestora.

29. Cota din profitul brut reinvestit neimpozabil se va folosi numai în același scop și va fi repartizată ca sursă proprie de finanțare.

30. Profitul brut reinvestit asupra căruia se calculează scutirea este profitul realizat lunar, cumulat de la începutul anului până la momentul efectuării investiției, fără ca această facilitate să se recalculeze în perioada următoare sau la sfârșitul anului.

Legea nr. 133/1999, cu completările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 297/2000:

Art. 21³. — (1) Întreprinderile mici și mijlocii vor beneficia de reducerea impozitului pe profit în proporție de 20% în cazul în care creează noi locuri de muncă, dacă se asigură creșterea numărului scriptic cu cel puțin 10% față de anul financiar precedent.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în următoarele condiții:

a) reducerea impozitului pe profit se aplică în perioada în care forța de muncă nou-angajată rămâne în întreprindere și nu se face alte disponibilizări;

b) forța de muncă nou-angajată să fie de cel puțin 10% din forța de muncă existentă în întreprindere în momentul angajării.

Norme metodologice:

31. Reducerea impozitului pe profit în proporție de 20% se aplică dacă se creează noi locuri de muncă, iar persoanele încadrate pe aceste locuri de muncă se angajează cu contract individual de muncă.

32. Impozitul pe profit asupra căruia se aplică reducerea cu 20% pentru crearea de noi locuri de muncă este cel determinat potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 70/1994.

33. La îndeplinirea condițiilor nu se ia în calcul încetarea raporturii de muncă ca urmare a pensionării sau desfacerii contractului de muncă ca urmare a săvârșirii unor acte care potrivit legii sunt sancționate inclusiv prin acest mod.

34. Ordinea în care se acordă facilitățile privind impozitul pe profit este: scutirea de impozit pentru profitul brut reinvestit, respectiv reducerea impozitului pe profit pentru crearea de noi locuri de muncă. Acordarea oricăreia dintre aceste facilități nu exclude posibilitatea întreprinderii mici și mijlocii de a beneficia de cealaltă facilitate privind impozitul pe profit.

Legea nr. 133/1999, cu completările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 297/2000:

Art. 21⁴. — Întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru importul de materii prime necesare pentru fabricarea produselor de către acestea, în cazul în care aceste produse sunt la rândul lor scutite de la plata taxelor vamale de import. Lista cuprinzând produsele scutite se aprobă anual prin hotărâre a Guvernului.

Norme metodologice:

35. Metodologia prevăzută pentru scutirea de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, reglementată la pct. 14, cu excepția eliberării avizului de către Ministerul Industriei și Resurselor, la pct. 15, la pct. 17-19 și la pct. 21, se aplică în mod corespunzător și prezentului articol.

36. Lista cuprinzând materiile prime scutite de la plata taxelor vamale, necesare pentru fabricarea produselor care la rândul lor sunt scutite de la plata taxelor vamale de import, este elaborată de Ministerul Industriei și Resurselor împreună cu Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, Ministerului Afacerilor Externe și al Ministerului pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii și Cooperăție.

37. Lista prevăzută la pct. 36 se supune spre aprobare Guvernului până la data de 31 decembrie, pentru anul calendaristic următor. Pentru anul 2001 lista cuprinzând materiile prime scutite de la plata taxelor vamale se supune spre aprobare Guvernului în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Legea nr. 133/1999:

Art. 38. — (1) Refuzul nejustificat al eliberării avizului, autorizării sau licenței de funcționare a întreprinderilor mici și mijlocii ori întârzierea în eliberarea acestora de către instituțiile publice, abilitate conform art. 5, 9 și 10, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000.000 lei la 10.000.000 lei.

(2) Nerespectarea de către societățile comerciale și companiile naționale cu capital majoritar de stat, precum și de către regiile autonome a obligațiilor prevăzute la art. 12 alin. (2) și la art. 15 alin. (4) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 25.000.000 lei la 50.000.000 lei.

(3) Nerespectarea obligației prevăzute la art. 13 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 75.000.000 lei la 150.000.000 lei.

(4) Sancțiunile se aplică individual persoanelor care au săvârșit contravenția, salariați ai societăților comerciale și compa-

niilor naționale cu capital majoritar de stat, precum și ai regiilor autonome sau membri ai consiliului de administrație al acestora.

(5) Veniturile realizate în baza contractelor de concesiune, închiriere sau asociere în participațiune pentru activele sau spațiile aparținând societăților comerciale sau companiilor naționale la care statul este acționar majoritar, precum și regiilor autonome se impozitează cu 90%.

(6) Societățile comerciale și companiile naționale cu capital majoritar de stat, precum și regiile autonome vor plăti pentru spațiile, utilajele și echipamentele tehnice neutilizate, care nu au fost oferite întreprinderilor mici și mijlocii la vânzare sau în contract de leasing, o penalizare anuală de 1% din valoarea de inventar a acestora. Penalizarea se va face venit la bugetul de stat sau la bugetul local.

(7) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se face de către persoanele împuternicite ale Agenției Naționale pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii.

Norme metodologice:

38. Ministerul pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii și Cooperare poate împuternici reprezentanți ai prefecturilor pentru constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor la nivel local.

ANEXĂ

**DECLARAȚIE PE PROPRIA RĂSPUNDERE
privind scutirea de la plata taxei vamale pentru mașini, instalații, echipamente industriale și know-how,
care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție, servicii și materii prime,
prevăzute la art. 21¹ și 21⁴ din Legea nr. 133/1999**

Subsemnatul, domiciliat în,
(numele și prenumele) (adresa)
identificat cu buletinul/carta de identitate seria nr., în calitate de al
(funcția)
.....
(denumirea agentului economic, sediul social, codul fiscal, numărul de înmatriculare la registrul comerțului)
.....
....., întreprindere mică/mijlocie, declar că următoarele bunuri importate:

Nr. crt.	Denumirea bunului	Poziția tarifară din Tariful vamal de import al României	Cantitatea	Numărul și data facturii/contractului

sunt destinate dezvoltării activităților proprii de producție și servicii ale agentului economic pe care îl reprezintă.

Anexez la prezenta declarație, pentru agentul economic pe care îl reprezintă, următoarele documente justificative:

— copie de pe dovada nr. din data de, eliberată de Camera de muncă, care atestă numărul mediu scriptic anual de angajați¹⁾;

— copie de pe dovada nr. din data de, eliberată de administrația financiară, privind nivelul cifrei de afaceri anuale¹⁾;

— avizul nr. din data de, eliberat de Ministerul Industriei și Resurselor²⁾.

În cazul schimbării destinației bunurilor ne obligăm să îndeplinim formalitățile legale privind importul mărfurilor și să achităm drepturile de import. În acest caz valoarea în vamă se calculează la cursul de schimb valutar valabil în ziua constatării schimbării destinației bunurilor.

.....
(data întocmirii declarației)

.....
(semnătura)

¹⁾ Pentru întreprinderile mici și mijlocii înființate în cursul anului dovada se înlocuiește cu declarația pe propria răspundere privind datele prognozate pentru întregul an curent.

²⁾ Avizul eliberat de Ministerul Industriei și Resurselor se anexează numai în cazul acordării facilităților prevăzute la art. 21¹ din Legea nr. 133/1999, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 297/2000.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.loginet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro